

РЕШЕНИЕ

№ 8141

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4620** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при СДВР, чрез процесуален представител юрк. Б., срещу Решение № 1188 от 13.03.2023 г. постановено по АНД № 20221110211967/2022 г. на СРС, НО, 9-ти състав. С оспореното решение е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 433зз-167 от 09.09.2022 г., издадена от И. В. И. на длъжност „младши автоконтрольор“ в СДВР - ОПП, с която е постановено на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържане за срок от 24 часа в сградата на 08 РУ - СДВР на И. С. К..

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно, необосновано, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Счита, че изводите на СРС за немотивираност на акта са неправилни. Оспорва направените констатации, че полицейските служители са причинили травматични увреждания на лицето. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде оставена в сила издадената заповед за задържане. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител. Представени са подробни писмени бележки по същество на спора (от 15.06.2023 г.) Моли решението на районният съд да бъде отменено като неправилно и постановено в

нарушение на процесуалните правила. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира присъждане на юрисконсултско такова. Ответникът – И. С. К., редовно призован се явява лично. Поддържа становище да се остави в сила решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

Прокурор В. от Софийска градска прокуратура, моли за отмяна на решението на СРС.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е отменил като незаконосъобразна, противоречаща на материалния закон и на целта на закона Заповед за задържане на лице с рег. № 433зз-167 от 09.09.2022 г., издадена от И. В. И. на длъжност „младши автоконтрольор“ в СДВР - ОПП, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на И. С. К. е наложена принудителна административна мярка “задържане за срок от 24 часа”, във връзка с данни за извършено престъпление.

От доказателствата по преписката, се установява, че по отношение на задържаното лице – И. С. К. са налице данни, за престъпление по 354а от НК – без да е посочено словесно какво престъпление и при какви обстоятелства. В процесната заповед като основание за издаване на заповедта е посочена единствено цифровата квалификация по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 354а от НК, във връзка с ЗМ 834/2022 г.

За да отмени оспорената заповед за задържане, СРС е обосновал правния извод, че задържането на И. С. К. е незаконосъобразно, тъй като разпоредената с индивидуалния административен акт принудителна административна мярка не е съобразена с целта на закона (чл. 4. ал. 2 АПК) и освен това е нарушен принципа на съразмерност. Следва да се посочи, че изложените мотиви на СРС по отношение на полицейските действия при задържането на лицето, са извън предмета на настоящото дело и нямат отношение към нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, въз основа на която е издадена оспорената заповед.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Същата съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, но при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление. Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

Съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР заповедта следва да съдържа фактическите и правни основания за задържането. В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква "в") от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи

изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление. Такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за Съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с принципа на защита от произвол (параграф 47).

Настоящият състав на АССГ споделя извода на СРС за незаконосъобразност на оспорената заповед поради несъответствието ѝ с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие.

В нормата на чл. 74, ал. 2 ЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица. В процесната заповед е посочено правното основание за задържане на лицето - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и бланкетно фактическо основание „по отношение на данни за извършено престъпление“ без да е дадено описание на фактическата обстановка, действията на задържаното лице, на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление, за да се стигне до неговото задържане. След като в специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон, действието на който както посочихме не е изключено от специалния ЗМВР. Дори и в случаите, когато действия в условията на оперативна самостоятелност, полицейският орган е длъжен да обективира в заповедта конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на лицето. Това не е извършено в процесния случай – от съдържанието на процесната заповед не може по никакъв начин да се установят конкретните факти, обуславящи необходимост за задържане на лицето и съответно - лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т. е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Задържаният следва да знае кои негови действия са мотивирали органа да заключи, че е съпричастен към осъществено престъпление и да е запознат с доказателствата, сочещи тази съпричастност, за да организира адекватно своята защита. Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност. Посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма степен невъзможно извършването на преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на конкретна фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК в тази част

и следва да бъде оставено в сила, но само по резултат, тъй като в мотивите си СРС е изложил съображения извън предмета с който е сезиран, а именно Заповедта за задържане на лицето.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София - град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1188 от 13.03.2023 г. постановено по АНД № 20221110211967/2022 г. на СРС, НО, 9-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежат на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.